

Dani Rockhoff

Interzis

TOTAL PUBLISHING

București, 2019

Cuprins

7	Argument
13	Facerea
15	Crez
17	Dialog cu un orb
21	Walpurgisnacht
25	În vraja nopții
29	Pe tren
33	Sonet I
35	Sonet II
37	Sonet III
39	Sonet IV
41	In memoriam
45	Sala cu oglinzi
49	Totul și încă ceva
55	Interzis
58	Fragment de scrisoare din Arhipelagul Gulag
61	Spaime
65	Vampirii
67	Pseudo-geneza
73	La răspântie de vremuri
77	La liman

FACEREA

Întru început, totul
era precum este și fi-va mereu
iar Dumnezeu, om nebun,
prin lumea ființei sale netocmite rățăcea.

În jurul său case
și drumuri și văi și coline
și ape și oameni asemenea chipului său,
însă cât de departe.

Iar Dumnezeu nu-i vedea,
nu vedea nimic din Lucrarea
ce însuși a făcut-o
spre lauda sa
și a firii împlinire.

El nu recunoștea nimic
din truda celor șapte zile,
când mersul vremii a schimbat
crezând că e bine.

...căci bine nu a fost,
nu este
și nici nu va fi,
atâta timp cât totul

se schimbă în nimic
din capriciu
iar vrerea
este lăsată
pe seama unui dumnezeu
umil și denaturat
a unui dumnezeu din oglinda
strâmbă a unei seri de carnaval.

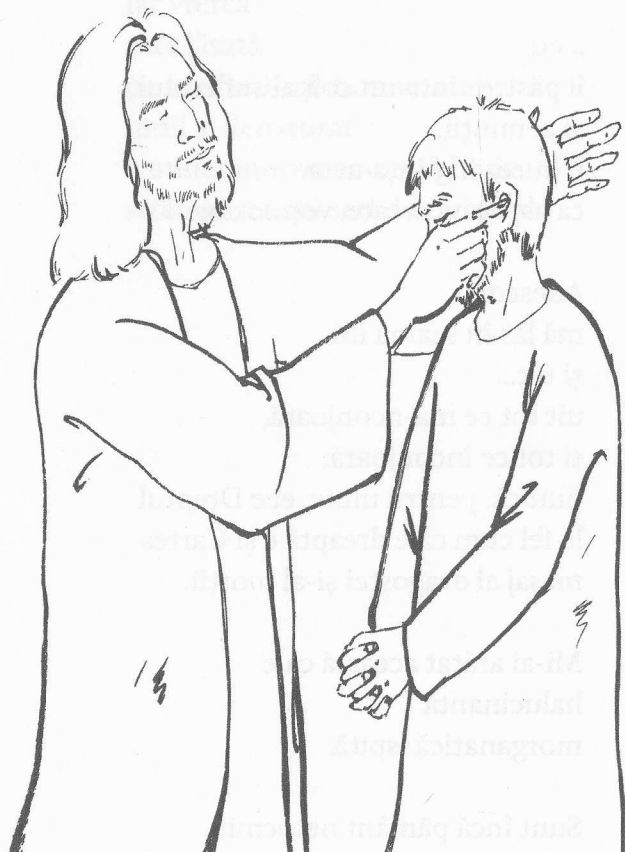
CREZ

...eu
îl păstrez într-un colț al sufletului
și al minții,
îl durez în ființa mea
ca aspră încercare, veșnic dor.

Adeseori
mă las în seama lui
și uit...
uit tot ce mă-nconjoară,
și tot ce înconjoară,
fiindcă, pentru mine, el e Dreptul
la fel cum cale dreaptă e și Cartea
mesaj al dragostei și-al morții.

Mi-ai arătat această cale
halucinantă
morganatică ispită.

Sunt încă pământ netocmit
care-și așteaptă dumnezeul.
Îți cer să fii Acesta!

DIALOG CU UN ORB

– Desenează-mi IUBIREA cu cuvinte...

– ...primul cuvânt, numele ei.

Trei silabe, trei tonalități,
o sonoritate a tandreței.

– Apoi vocea.

– E ca o imagine, o pânză imensă
a speranței, a disperării.

– Și pielea ei?

– O fină mătase,
o broderie cu migală țesută.

– Mâinile ei?

– Sunt primele lucruri
pe care le-am atins
la venirea pe lume.
Mereu atingându-le,
renasc mereu.

...o notă înaltă
și pielea se-ntinde, se rupe...

Dar iată că scâncetul iese,
vibrează, preaplin de ardoarea
care i-a dat viață.

- *Și fața sa?*
- Mai întâi fruntea.
Mijlocul frunții, mai precis,
acolo unde îi simt lumina
al treilea ochi
din centru radiind spre înăuntru.
Iar împrejur
mătasea părului i-o mângâi
amestec de dulceață și elan.
Mă face să visez
la crupa unui armăsar
care aleargă-n în libertate.
- *Dar știi că păru-i este blond sau brun?*
- Sunt vorbe ce nimic nu înseamnă.
Nu știu, că niciodată nu mi-au spus
și nici nu-mi pasă
însă îmi place să-l măsoar cum crește.

– *Vorbește-mi despre râs și despre zâmbet.*

– Îl aud...și e Soarele!
Deși simt că nu e decât o cută
un pliu neînsemnat în jurul gurii.
Dar îl aud chiar și atunci când tace.

– *Iar ochii ei?*

– Pentru mine, Lumina...
și părul și fruntea
și mâinile, fața,
și trupul ei tot
și seninul din zâmbet
și zarea.

– *Ci dacă, într-o zi, miracolul luminii vei primi?*

– Eu nu voi pregeta să-i iau prinosul,
odrasla ființei sale din stele zămislită,
din soare, din mirare, din clipită.
Atâta doar...din când în când, anume,
să biruie întunericul și pleoapa
și șoapta cea vrajită,
fără nume.

WALPURGISNACHT

(Noaptea Walpurgiei)

Sunt tremur năvalnic
și ropot de tobe
în ritmul sălbatic
mă îndoi, mă cutremur
cadența o simt, în adâncuri,
fântână a vieții.
Mă zbucium de strune furată
de tactul frenetic
purtată în abis
ademenită, înviorată,
iuțită de al muzicii ciudat viers.

*Trupuri goale împrejur-mi
închipuie sălbatica sarabandă
cu diavolești fioruri;
mușchi întinși, coapse frumoase,
prelungi, fumegânde, de semizei
încinși de dans,
de dogoare, de nebunesc miracol
al trupurilor dezlănțuite.*

*Se clatină cerul, pământul,
e valea-n convulsii... și gândul
se ascunde, cutremurat*